

บางครั้งอัจฉริยะ ก็ไม่ใช่คำตอบของชีวิต

LESIAK

キリシ

ยามาตะ ยูซุเกะ เขียน
สุริริตน์ งามสง่าพงษ์ แปล
คำนิยมโดย
นพ.ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์

คิริน キリン

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ยามาดะ ยูซุเกะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

คิริน キリン

ยามาตะ ยูซุเกะ เขียน
สุรวิรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

KIRIN

© Yusuke Yamada 2010

First published in Japan in 2010 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo
through JAPAN UNI AGENCY, INC., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไดฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0309-6

ยูซุเกะ, ยามาตะ.

คิริน.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2563.

372 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุรวิรัตน์ งามสง่าพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0309-6

ประธานกรรมการบริหาร

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

กรรมการผู้จัดการ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

บรรณาธิการบริหาร

วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

دنุรัตน์ พึ่งบุญพา

บรรณาธิการเล่ม

นันทวัฒน์ สกลกุล, รุจี บุญยมาลิก

ภาพปก

Ancienttear c. Zanael

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ณัฐพงศ์ ภาคีแพทย์

ศิลปกรรม

Vinussa

พิสูจน์อักษร

ณรงค์ พึ่งบุญพา

ฝ่ายการตลาด

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

สุรินทร์ บุระณา

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ฟิวทูน
กรุณาขอหนังสือสารบัญ
www.greenread.com

คำนิยม

หนังสือเล่มนี้เป็นนวนิยายสมัยใหม่ เดินเรื่องรวดเร็ว หลายเรื่องออกจะเหนือจริงและมีความเป็นละคร อย่างไรก็ตามด้วยความสามารถเล่าเรื่องสั้นไหลและสำนวนแปลที่อ่านง่าย จึงอ่านสนุก อีกทั้งบางช่วงบางตอนสามารถสร้างความบันเทิงใจจนถึงเดือดดาลให้แก่เราได้โดยไม่ทันระวัง

คล้ายๆ เวลาเราดูละครทีวีแล้วอยากกระโดดเข้าไปบีบคอตัวละครบางคนในจออย่างไรอย่างนั้น

เนื้อเรื่องที่ออกจะเหนือจริงนี้จะว่าไปก็ไม่แน่ว่าจะมีใช้ความจริงเรื่องการเลือกพันธุกรรมให้ลูกที่จะเกิดมาเป็นเรื่องที่เราพูดกันมานานแล้ว วันนี้มีปัญญาสากลห้ามกระทำการนี้อยู่ ฉากในหนังสือเรื่องนี้จึงเป็นอนาคต ไกลเพียงใดหรือไกลเกินเอื้อมค่อยดูกัน

ถ้าฟังเทคโนโลยีผสมเทียม เพื่อช่วยเหลือสตรีผู้มีบุตรยาก ก็สร้างคำถามทางจริยธรรมบางประการอยู่ก่อนแล้ว เช่น ปัญหาเรื่องการรักษาความลับของผู้บริจาค ดังที่เคยปรากฏเป็นข่าวว่าเจ้าของเชื้อต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูเด็กที่เกิดมาในการพิจารณาคดีครั้งหนึ่ง เมื่อหลายปีก่อนปัญหาเรื่องการอุ้มบุญ ทำให้เกิดคำถามทางกฎหมายว่าใครเป็นมารดาของเด็ก และถ้าไขก็ได้มาจากการบริจาคด้วยแล้วทารกที่เกิดมาเป็นบุตรของใครระหว่างสตรีสามคน คือเจ้าของไข่ ผู้อุ้มครรภ์ หรือสตรีผู้ว่าจ้าง ปัญหาเรื่องการเลือกเพศลูกควรปล่อยให้ตามความต้องการของพ่อแม่ซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างโดยเสรีมากเพียงใด สุดท้ายคือปัญหาเรื่องการกำจัดพันธุด้อย ที่เรารู้จักกันดี เช่น ธาลัสซีเมีย หรือดาวน์ซินโดรม แต่เทคโนโลยีปัจจุบันเราสามารถตรวจจับโรคหรือพันธุด้อยได้อีกหลายประการ

เราควรปล่อยให้เกิดการกำจัดพันธุด้อยเหล่านี้อย่างกว้างขวาง เพื่อสร้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ดีที่สุดหรือเปล่า

คำถามที่ทนายได้ว่าจะเกิดขึ้น คือเมื่อเรายื่นอำนาจการจัดการไปจนถึงการกำจัดพันธุด้อยให้แก่คนกลุ่มหนึ่งแล้ว เราจะหยุดใช้อำนาจนั้นได้จริงหรือไม่ เช่น ทารกที่มีระดับสติปัญญา (ไอคิว) ต่ำกว่าเกณฑ์ไม่มากหรือมากสมควรที่จะมิให้เกิดมาตั้งแต่แรกหรือเปล่า แล้วทั้งหมดนี้ทำเป็นการค้าได้หรือไม่

นี่คือประเด็นของโครงเรื่องในนวนิยายเล่มนี้

ไม่มีใครอยากได้เด็กปากแหว่งเพดานโหว่ หรือมือเท้าพิการตั้งแต่กำเนิด แต่เราจะเอาเด็กเหล่านี้ไปไว้ไหน ถ้าสังคมคัดเลือกได้ตั้งแต่แรกด้วยกำลังเงิน

เราอยากได้ลูกตัวสูง ผิวขาว ผมเป็นเงางาม หรืออยากได้ลูกตัวต่ำ ผิวดำ เส้นผมแห้งแตกปลายตั้งแต่เกิด ถ้าเราเลือกได้จะเลือกหรือไม่ และถ้าต้องจ่ายเงินเพื่อการนี้จะยินดีจ่ายมากเท่าไร

อันที่จริงการคัดเลือกไข่เป็นเรื่องที่กระทำอยู่แล้วในห้องปฏิบัติการแพทย์คัดเลือกไข่ที่ดีที่สุดให้แก่คุณแม่ที่มารับบริการผู้มีบุตรยาก ไข่รวมทั้งอสุจิที่ไม่ได้ใช้จะยังคงเก็บเอาไว้ในห้องปฏิบัติการ นำไปสู่คำถามว่าใครเป็นเจ้าของระหว่างผู้มารับบริการหรือบริษัท และหากพ่อแม่ผู้มารับบริการเป็นเจ้าของจะนับเป็นสินสมรสหรือไม่ แต่ถ้าห้องปฏิบัติการเป็นเจ้าของจะนำไปใช้ประโยชน์เพื่อการวิจัยต่อไปได้หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวิจัยสเต็มเซลล์เพื่อรักษาโรค สเต็มเซลล์เพื่อความงาม หรืองานวิจัยโคลนนิ่งมนุษย์ มีความน่าสนใจและลึกลับในความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์การแพทย์เหล่านี้มานานแล้ว ซึ่งนักเขียนสามารถเก็บรายละเอียดขึ้นมาเขียนนวนิยายได้หลากหลายประเด็น

หนังสือไม่ปิดบังว่า ไทริอิ อัดลีโร ผู้เป็นเจ้าของกิจการเลือกพันธุกรรมนี้เป็นพวกเหยียดผิว (Racist) เขาจึงฝันหวานที่จะสร้างเผ่าพันธุ์ใหม่ให้แก่คนญี่ปุ่นที่มีพันธุกรรมดีที่สุด คือ Eugenics ทั้งรูปร่างหน้าตาและสติปัญญา ในขณะเดียวกันหนังสือก็ไม่ปิดบังเลยว่า มินางาวะ อัดลีโกะ สตรีตัวเอกของเรื่องที่ต้องการลูกอกิมมูซุขี้มีความหลังที่ขมขื่น ยากจน ยากลำบาก และสะสมความเคียดแค้นสังคมไว้ภายใน จนกระทั่งอดคิดไม่ได้ว่าเธอต้องการลูกมาเพียงเพื่อเป็นเครื่องมือล้างแค้น

ประโยคหนึ่งในหนังสือที่เราจะได้ยินเธอพูดเสมอๆ คือ “ซมอีก ซมอีก” เมื่อมองไปในสังคม เราพบคนประเภทนี้มากมาย คือขาดคำชมและกระหายที่จะได้คำชื่นชมอยู่เสมอ ชีวิตวัยเด็กหรือการศึกษาแบบไหนกันที่สร้างบาดแผลในใจเช่นนี้ขึ้นมา จะเห็นว่าแม้หนังสือจะจับประเด็นที่เห็น่อจจริง แต่แล้วอะไรที่ได้อ่านกลับเป็นความจริงในสังคมวันนี้

เช่น เราควรจะบอกลูกเรื่องพ่อเด็กเมื่อไร คำถามนี้มีให้ได้ยินทุกวัน อยู่แล้วในสังคมวันนี้ โดยไม่เกี่ยวกับเรื่องการเลือกพันธุกรรม พ่อเป็นคนไม่ดี พ่อมีบ้านใหม่ไปแล้ว พ่อกอดดีอยู่ในคุก มีคำถามจากคุณแม่เสมอว่าเราควรบอกลูก เรื่องพวกนี้เมื่อไรเพราะวันหนึ่งลูกจะถามแน่ว่าพ่อไปไหน ดังที่ศิริรินและฮิเดโตะชิ ใใครรู้

หลักการของเรื่องนี้คือพูดความจริงเสมอ เพราะการพูดความจริง เป็นเรื่องของ Trust คือความไว้วางใจ เราไว้วางใจลูกว่าจะรับมือได้เท่ากับส่ง สัญญาให้ลูกรู้ว่าลูกไว้วางใจแม่ได้เสมอ ความไว้วางใจเป็นไปสองทิศทาง นี้ เป็นรากฐานของพัฒนาการมนุษย์ชาติซึ่งตรงนี้แล้วอะไรต่อมิอะไรจะติดขัดและ พัฒนาไม่ไป

อีกประเด็นหนึ่งคือเด็กต้องรู้ว่าตนเองกำลังปรับตัวกับอะไร แม้ความรู้นั้นจะเจ็บปวดในตอนแรก แต่เมื่อรู้แล้วจะปรับตัวได้ แตกต่างจากการปล่อยให้เด็กหลงอยู่ในหมอกหนาแล้วไม่รู้จะเดินไปทางไหน หากเปรียบเทียบเรื่องด้านลบใดๆ เป็นศัตรู ความเข้าใจง่าย ๆ คือคนเราต้องรู้ว่าศัตรูอยู่ที่ไหนจึงจะเอาตัวรอดได้

ฮิเดโตะชิและศิริรินเข้าเรียนกวดวิชาตั้งแต่อายุน้อยมาก นี่เป็นเรื่องที่เรา พบในสังคมไทยทุกวันนี้อยู่แล้ว คือบ้าคลั่งการเร่งเรียนจนเลยพัฒนาการปกติ ของเด็กฯ ภายใต้อธิบายความจริงที่ว่าหากเร่งสำเร็จเด็กจะสูญเสียพัฒนาการด้านอื่น ไปมาก และหากเร่งไม่สำเร็จเด็กจะเสียหายหลายด้านพร้อมๆ กัน พูดให้เข้าใจ ง่ายคือมีแต่เสียกับเสีย

แต่เหตุการณ์จะยังคงดำเนินไปเช่นนี้เรื่อยๆ เพราะคนเรียนเก่งใน บางสังคม เช่น สังคมไทย จะเป็นผู้ชนะในตอนท้ายแล้วได้งานที่ให้ผลตอบแทน ด้านการเงินสูงสุด อีกทั้งช่วยยกฐานะและสถานะของพ่อแม่และตนเองให้สูงขึ้น อีกระดับหนึ่ง ปรัชญาการฉ้อโกงบอกว่าอะไร บอกเราว่าสังคมกำลังแบ่งชั้นกันหนัก ขึ้นมาขึ้นทุกที ผู้ชนะอยู่บนผู้แพ้อยู่ล่าง และเมื่อไรที่ความต่างนี้มากเกินไปจะ เกิดความรุนแรงขึ้นทุกครั้งไป หนังสือเหนือจริงเล่มนี้จึงกำลังเล่าความจริง

เรื่องเร่งเรียนนี้มีความจริงเล็กๆ ซ่อนอยู่ที่หลายคนมองข้าม ศิริรินในวัย ห้าขวบได้พูดออกมาเองว่าเขาเคยทำได้ ไปกวดวิชา ทำคะแนนได้ดี ดูเหมือน อัศจรรย์ในตอนแรกๆ นั้น “ใครๆ ก็ทำได้”

ความจริงเล็กๆ ที่หลายคนมองข้าม คือการเร่งเรียนเป็นเรื่องที่ใครๆ ก็ทำได้จริงๆ ไม่ใช่เรื่องยากดังที่จินตนาการกันไปเอง แต่แล้วเมื่อเด็กถูกดันหลังให้ขึ้นสูงเร็วเกินไป วันหนึ่งเขาจะหยุด ไปต่อไม่ได้ แล้วเริ่มร่วงลงมา แล้วส่วนใหญ่ก็ร่วงลงมาพร้อมกับความผิดพลาดในใจตนเอง แยกก่อนความผิดของตนเอง กล่าวโทษตนเอง หลงเชื่อว่าตนเองเป็นต้นเหตุที่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง แล้วลดทอนความสามารถด้านอื่นๆ ของตนเองไปโดยปริยาย

หารู้ไม่ว่าที่พ่อแม่เสียใจมิใช่เพราะลูกเรียนไม่เก่ง แต่เพราะตนเองเสียหน้า

หากหนังสือนวนิยายอ่านสนุกเล่มนี้จะมีคุณค่าสูงสุดที่ตรงไหนก็คือประการสุดท้ายที่พูดมา พ่อแม่บางจำพวกมิได้โกรธซึ่งเพราะลูกเรียนไม่เก่งมากเท่ากับเพราะตนเองเสียหน้า ความไม่รู้นี้ทำร้ายเด็กไทยมาแล้วนักต่อนัก ทำให้พวกเขา รู้สึกว่าไม่สมควรเกิดมาและไม่เป็นที่ต้องการเหมือนคิริน

ยิ่งไปกว่านั้นแม่จะถูกระทำเพียงใด คิรินก็เป็นเหมือนเด็กเล็กทุกคน นั่นคือไม่ยอมไปจากแม่อันเป็นที่รักของเธอ พ่อแม่จะใจร้ายเพียงใดเด็กๆ ก็ยังรักคุณเสมอ ความรักของเขานั้นเองที่มักจะทำร้ายเขาตลอดชีวิต

หนังสือแสดงให้เห็นทุกๆ เรื่องในสังคมปัจจุบันอย่างสุดโต่ง จะได้เข้าใจกันชัดๆ เสียที ความไม่ต้องการลูกที่อึดสืโกะแสดงออกด้วยการเอาลูกขังกรงสุนัข นักอ่านอาจจะรู้สึกได้ว่ามากไปแล้ว แต่ถ้าอ่านผ่านไปได้จะรู้ว่ากรงขังนั้นเป็นสัญลักษณ์แทนสภาพจิตที่ถูกจองจำของทุกคนที่เกี่ยวข้องทั้งตัวเด็กเองและตัวแม่

มนุษย์พยายามควบคุมทุกอย่าง สำหรับอึดสืโกะเธอเป็นตัวอย่างของคนที่ยากจะควบคุมชีวิตของตนเองทุกวิถีทาง แล้วลามไปถึงการควบคุมลูกๆ ให้เดินไปในทิศที่ตนเองต้องการ ที่หนังสือยกขึ้นมาให้เห็นชัดๆ คือเธอพยายามควบคุมพันธุกรรมและอนาคต นักอ่านจะเห็นว่าความพยายามควบคุมชีวิตสร้างความเสียหายมากมายเพียงใด

ลองอ่านดู แล้วทบทวนตนเองกันสักนิด

นายแพทย์ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์

จากใจสำนักพิมพ์

ความรักที่เด็กน้อยศิรินมอบให้แม่และพี่ชาย แฝงอยู่ในทุกตัวอักษรของนวนิยายเรื่องนี้

ยามาตะ ยูซุเกะ เป็นหนึ่งในนักเขียนที่ได้รับความนิยมในหมู่วัยรุ่น ด้วยการเดินเรื่องที่จับใจ อ่านเพลิน รวมทั้งสไตล์การเขียนแบบทิ้งปมให้ขบคิด อีกทั้งผลงานของเขาก็มักสะท้อนสังคมอยู่เนืองๆ

ในเล่มนี้ก็เช่นกัน ศิรินสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมที่ผู้ปกครองยึดยึดแนวคิดของตัวเองให้แก่ลูก และยังให้ลูกต้องแบกรับความคาดหวังที่เกินวัย และเมื่อทำไม่ได้ก็สาตรากรรมเสียใส่ หรืออาจเกินเลยไปถึงการทำร้ายร่างกาย ซึ่งเรื่องจิตใจไม่ต้องพูดถึง เพราะคงแตกสลายไปก่อนแล้ว

เพราะเด็กแต่ละคนเกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์ที่ซุกซ่อนอยู่ แค่หมั่นคอยรดน้ำพรวนดินด้วยความรักและความเข้าใจ พรสวรรค์จะผลิดอกออกผลให้ชื่นใจ

นวนิยายที่ไม่อยากให้ทั้งคนที่เป็แม่และกำลังจะเป็นแม่ หรือผู้อ่านทุกคนปล่อยมือ มาช่วยกันมอบความรักด้วยใจบริสุทธิ์ให้กับเด็กน้อยกันเถอะ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นหวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสนุกเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวอันเข้มข้นที่เดินเรื่องรวดเร็วกระชับจับใจ ได้ข้อคิดดีๆ จากผลงานชิ้นนี้ และบางครั้งอัจฉริยะก็ไม่ใช่ว่าตอบของชีวิต

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

สมัยก่อนเคยมีคนบอกว่าเด็กทุกคนคือผ้าขาวบริสุทธิ์ที่ผู้ใหญ่อยากจะแต่งเติมสีอะไรลงไปก็ได้ ผู้แปลเห็นด้วยที่ว่าเด็กทุกคนบริสุทธิ์ เกิดมาพร้อมความใสซื่อและไร้เดียงสา แต่ผู้แปลมองต่างตรงที่ว่าเด็กทุกคนไม่ใช่ผ้าขาวล้วน เด็กมีสีเป็นของตัวเองตั้งแต่เกิดมา บางคนอาจเป็นสีฟ้า บางคนอาจเป็นสีชมพู หรือบางคนอาจเป็นสีทอง สีแต่ละสีที่แสดงตัวตนของเขาเองในฐานะมนุษย์คนหนึ่งบนโลกใบนี้ “แม่” คือผู้ที่หยิบยื่นโอกาสนั้นให้ลูกได้ลิ้มตามาดูโลก... เท่านั้น ในเรื่องหากความรักที่มอบให้ลูกของอัสตีโกะผู้เป็นแม่ของคิรินบริสุทธิ์พอ คงไม่นำไปสู่โศกนาฏกรรมเหมือนจุดจบในเรื่องนี้ แม่ของคิรินผิดที่เธอตั้งความหวังกับลูกด้วยหวังใช้ลูกเป็นเครื่องมือแก้แค้นสังคม แต่สุดท้ายผู้แปลก็เชื่อว่าเธอบอบช้ำจิตใจไม่ใช่น้อย มิฉะนั้น เธอคงไม่เลือกหนทางจบชีวิตของตัวเอง แต่เธอก็ยังหนีปัญหาต่างๆ แบบนั้นไม่ได้

ระหว่างที่แปลนวนิยายเล่มนี้ นักแปลรู้สึกได้ครบทุกอารมณ์ ทั้งประทับใจ สะเทือนใจ อบอุ่นใจ บีบเค้นหัวใจ ฯลฯ เรียกได้ว่าครบทุกรรจรสจริงๆ คิรินเป็นตัวแทนของเด็กที่มีความรักซึ่งบริสุทธิ์ ใสซื่อและไม่มีเงื่อนไขในความรัก เป็นลูกที่รักแม่ได้อย่างสุดหัวใจ ผู้แต่งดำเนินเรื่องได้ชวนติดตามจนไม่รู้สึกรู้ว่าเนื้อหานักเกินไป นวนิยายเล่มนี้จึงเป็นอีกเล่มที่ประทับใจผู้แปล และสอบนทเรียนชีวิต “แม่” ให้กับนักแปลได้มากมายทีเดียว

สุรวิรัตน์ งามสง่าพงษ์

คิสู

1

สุภาพสตรีจำนวนมากยื่นออกันอยู่หน้าธนาคารจีเนียส สาขาใหญ่ กรุงโตเกียวตั้งแต่ก่อนเปิดให้บริการหนึ่งชั่วโมง พวกเธออยู่ในวัยตั้งแต่ ยี่สิบต้นๆ จนถึงสามสิบปลายๆ มารวมตัวกัน ณ บริเวณที่จัดงานร่วม สองร้อยคน ส่วนใหญ่แต่งตัวเรียบง่าย มีเพียงไม่กี่คนที่แต่งตัวดี

พวกเธออ่านแผ่นพับที่ได้รับแจกตอนธนาคารเปิดให้บริการกับ ‘แค็ตตาล็อกผู้บริจาค’ แบบผ่านๆ ไม่มีใครสงสัยสิ่งใดๆ ต่างแสดงสีหน้า เคร่งเครียด สถานที่จัดงานเต็มไปด้วยไอร่อนอย่างประหลาด แทบไม่อยากจะ เชื่อเลยว่าเป็นช่วงเดือนกุมภาพันธ์ คนนับร้อยที่มารวมตัวกัน ณ สถานที่ จัดงานล้วนเป็นภรรยาที่สามีมีปัญหาทางระบบสืบพันธุ์ หรือไม่ก็อยากมี ลูกโดยไม่ต้องการสามี

มินางาวะ อัตสึโกะ นั่งอยู่แถวสุดท้าย ปีนี้เธออายุย่างสามสิบ แต่ยังไม่สามมี ซึ่งจัดอยู่ในพวกกลุ่มหลัง เธอเป็นคนร่างเล็กผอมบาง เลี้ยงริมฝีปากแห้งผากกลางอ่านแค็ตตาล็อกผู้บริจาคเงิบๆ ด้วยแววตา สนอกสนใจ

แต่ทุกครั้งที่พนักงานธนาคารจีเนียสปรากฏตัวในสถานที่จัดงาน เธอจะหันไปจับจ้องอย่างรวดเร็ว วันนี้เป็นวันที่เธอตื่นเต้นด้วยความ คาดหวังและกังวลมากกว่าปกติ เธอเสยผมแห้งกระด้าง ขยับแว่นตาแล้ว

ปรายตามองพวกผู้หญิงคนอื่นๆ

คนส่วนใหญ่ที่อยู่ที่นี่น่าจะมาด้วยความตั้งใจเดียวกันกับอัสตีโกะ แต่ทุกคนคือศัตรู

เธอก็มองขึ้น แล้วพูดเบาๆ ว่าจะยอมแพ้ไม่ได้

ทันใดนั้น เสียงปรบมือดังสนั่น เธอหันหลังขวับไปมอง ไทริอิ อัสตีโร ผู้ก่อตั้งธนาคารจีเนียสเยื้องย่างออกมาปรากฏตัว เขาขึ้นไปยืนบนเวที ด้วยท่วงท่าสง่างาม ยกมือให้บรรดาผู้หญิงทั้งหลาย ซึ่งจับจ้องเขาราวกับเป็นผู้ศรัทธา

ถึงจะพูดไม่ได้เต็มปากว่าเขาเป็นคนหน้าตาดี แต่ผิวพรรณผุดผ่อง จนไม่น่าเชื่อว่าป็นีเขาจะอายุหกสิบแล้ว ผมขาวขึ้นมาแซมเปล่งประกาย สีเงินเงางาม เขารูปร่างเตี้ยตัน แต่สวมชุดสูทหรูแบรอนด์นอกดูทันสมัย ใส่เนาฬิกาข้อมือสีทองที่มีมือขวา

ไทริอิกลายเป็นคนดังชั่วข้ามคืนหลังจากธนาคารจีเนียสซึ่งก่อตั้งเมื่อสองปีที่แล้วได้รับความนิยมอย่างมาก เขาเก็ทหน้าขีมิดูน่าเกรงขาม เสียเต็มประดา

ในแผ่นพับหน้าแรกที่ผู้เข้าร่วมทุกคนได้รับแจกมีคำแนะนำง่าย ๆ ของไทริอิเขียนไว้ อัสตีโกะมองตัวจริงกับในรูปเปรียบเทียบกัน

ไทริอิ ผู้ก่อตั้งธนาคารจีเนียสเป็นทั้งนักคิดชั้นยอด ทั้งเจ้าของไอเดียสุดล้ำตลอดจนนักประดิษฐ์ผู้มีใจใฝ่รู้อย่างไร้ขีดจำกัด กล้าลงมือทำโดยไม่กลัวความล้มเหลว เขาเปรียบเหมือนแสงสว่างแห่งความหวังซึ่งมอบอนาคตอันแสนสดใสให้แก่เธอ จนแทบจะเรียกได้ว่าเขาเปรียบประดุจพระเจ้า

ไทริอิเป็นวีรบุรุษในใจของอัสตีโกะ รวมทั้งผู้หญิงทุกคนบนโลกใบนี้ ด้วย

เมื่อเสียงปรบมือของพวกผู้หญิงที่ชื่นชมไทริอิเงียบลง ไทริอิกวาดตามองสถานที่จัดงานแล้วพูดว่า

“ขอขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมงานประมูลในวันนี้ ในครั้งนี้ทางเรา
ได้รวบรวมผู้บริจาคชั้นเลิศตามที่ทุกท่านได้เห็นในแค็ตตาล็อก”

เสียงปรบมือดังสนั่นขึ้นอีกครั้ง

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเขาเปลี่ยนไปในฉบับพลัน พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ผมริเริ่มโครงการนี้ด้วยเจตนาที่จะพัฒนาปรับปรุงประเทศญี่ปุ่น
เราต้องการคนที่มีความเป็นเลิศมากกว่านี้ เพราะในแต่ละปี ประชากรที่
มีความสามารถมีจำนวนลดน้อยลง ในขณะที่คนด้อยสติปัญญากลับเพิ่ม
จำนวนมากขึ้น การที่เราสูญเสียหน่วยพันธุกรรมของคนที่มีสติปัญญาดี นับ
เป็นความพ่ายแพ้ของมนุษยชาติ มันคือความเสื่อมถอยของวิวัฒนาการ
เราต้องหยุดการกระทำที่เลวร้ายแบบนี้ ผู้หญิงที่ยอมรับธนาคราจีเนียสมิ
จำนวนเพิ่มขึ้น หากเด็กๆ ที่เกิดมามีสติปัญญาต่ำเลิศหรือมีความสามารถ
หลากหลาย ผมมั่นใจว่าพวกเขาจะนำพาประเทศญี่ปุ่นไปสู่ความเจริญ
รุ่งเรือง ท่านจะได้ลูกที่มียืนยงจักริยะจากโครงการนี้ นอกจากเด็กที่เกิดมา
จะมีความเป็นเลิศแล้ว ยังจะหน้าตาดี สุขภาพแข็งแรงและมีความสุข
หากท่านมีลูกที่เก่ง ท่านก็จะพลอยมีความสุขไปด้วย”

เป็นการปราศรัยที่สั้นกระชับ แต่เรียกเสียงปรบมือดังสนั่นไปทั่วงาน
ทันทีที่โทรทัศน์ก้าวลงจากเวที ชายวัยกลางคนสวมชุดทักซิโดขึ้นมายืน
บนเวทีแล้วประกาศเริ่มการประมูล

อิตาลีโกะวางแผ่นพับแล้วหยิบแค็ตตาล็อกผู้บริจาคขึ้นมาดู

แค็ตตาล็อกเป็นกระดาษขนาด A4 หน้าแผ่น ถ่ายเอกสารสีแล้วเย็บ
เป็นเล่ม

วันนี้มีรายการสินค้านำเข้าประมูลยี่สิบรายการ ไม่มีภาระระบุชื่อของ
ผู้บริจาคใดๆ ทั้งสิ้น แต่มีชื่อสัญลักษณ์และตัวเลขที่จับคู่กันอยู่ระบุไว้แทน
และมีประวัติส่วนตัวสั้นๆ ของผู้บริจาคเขียนอยู่ด้านล่าง

ตัวอย่างเช่น ‘รูปไฟโพแดง 81’ ที่นำออกประมูลเป็นรายการแรก
เป็นชายร่างเตี้ยผอมบาง รูปร่างหน้าตาถือว่าต่ำกว่ามาตรฐาน แต่จบการ

ศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยอันดับหนึ่ง ปัจจุบันทำงานอยู่ที่บริษัทฯ เป้าฟลูตเป็นงานอดิเรก สมัยมัธยมเคยเข้าร่วมการแข่งขันดนตรีเครื่องเป่าระดับประเทศ รายได้ต่อปีระบุไว้ว่าแปดล้านเก้าแสนเยน

‘รูปไฟข้าวหลามตัด 78’ ที่อยู่ถัดมา เป็นชายรูปร่างสูงลำสัน หน้าตาดียกกว่ามาตรฐานพอสมควร แต่สังกัดสโมสรฟุตบอลมีอาชีพแห่งหนึ่ง รายได้ต่อปีสิบห้าล้านเยน เคยเป็นตัวทำคะแนนของทีม

นอกจากนี้ ยังมี ‘รูปไฟโศดา 98’ ที่อยู่ถัดมาอีก เป็นชายมีส่วนสูงปานกลางไม่อ้วนไม่ผอม หน้าตาดียกกว่ามาตรฐานพอสมควร ผมหยิก เป็นนักวิทยาศาสตร์ทางด้านสมองของมหาวิทยาลัยชั้นนำ มีบทความได้รับการตีพิมพ์จำนวนมาก งานอดิเรกคือการอ่านหนังสือและชมภาพศิลปะ รายได้ต่อปีสิบแปดล้านเยน

รายชื่อผู้บริจาคที่อยู่ในแค็ตตาล็อกล้วนแต่เป็นบุคคลที่มีบทบาทเด่นในสาขาต่างๆ ทุกคนอยู่ในระดับแนวหน้าขนาดที่เรียกได้ว่าสุดยอด แต่ก็ยังมีการจัดลำดับภายในนั้น ‘มีมูลค่า’ ไล่ระดับเป็นขั้นบันได เนื่องจากผู้เข้าร่วมประมูลมีแต่ผู้หญิงที่อยากมีลูกอัจฉริยะ การประมูลยิ่งคืบหน้าไปเท่าไร ราคา ก็ยิ่งดีดตัวสูงขึ้นเท่านั้น

เป้าหมายของอิตสึโกะคือ ‘รูปไฟดอกจิก 113’ ที่จะประมูลเป็นลำดับสุดท้าย เธอไม่สนใจรายการอื่นใดและตั้งใจว่าจะไม่เข้าร่วมประมูลรายการอื่น

แค่เธออ่านประวัติส่วนตัวของ ‘รูปไฟดอกจิก 113’ ก็ใจเต้นแรงแล้ว ชายหนุ่มหน้าตาดีรูปร่างผอมสูง จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลชั้นนำ เป็นนักคณิตศาสตร์อัจฉริยะที่มีไอคิวเกิน 180 เคยได้รับรางวัลเหรียญฟีลด์ส¹ นอกจากนี้ผลงานวิจัยของเขาได้รับการตีพิมพ์หลายฉบับ ประสาทสังการก็ดีเยี่ยม รายได้ต่อปีมากกว่าสี่สิบล้านเยน

อิตสึโกะเคยเข้าร่วมประมูลมานับครั้งไม่ถ้วน แต่เขาเป็นผู้บริจาค

¹ เหรียญฟีลด์ส มักถูกเรียกว่าเป็น ‘รางวัลโนเบล สาขาคณิตศาสตร์’ (ผู้แปล)

คนแรกที่เธอรู้สึกว่ามีเสน่ห์ดึงดูดและความสามารถสุดยอดเยี่ยมขนาดนี้

แน่นอนว่าคุณภรรยาของนักคณิตศาสตร์อัจฉริยะหน้าตาหล่อเหลาซึ่งมี
ไอคิวสูงกว่า 180 จะต้องโตมาเป็นอัจฉริยะ แถมมีรูปร่างหน้าตาไร้ที่ติแน่ๆ

ไม่ว่าการประมูลจะดุเดือดขนาดไหน เธอตัดใจจะช่วงชิง ‘รูปไฟ
ดอกจิก 113’ มาให้ได้

ชายในชุดทักซิโดซึ่งยืนอยู่บนเวทีเริ่มเปิดประมูล ‘รูปไฟโพแดง 81’
เริ่มต้นที่สามหมื่นเยน พวกเขาผู้หญิงชูป้ายหมายเลขของตัวเองแล้วเพิ่ม
จำนวนเงินขึ้นไปเรื่อยๆ ผู้บริจาครายแรกไม่ได้รับความนิยมนเลย ถูกประมูล
ไปด้วยราคาสามหมื่นห้าพันเยน หลังจากนั้นชายคนเดิมเปิดประมูล ‘รูป
ไฟข้าวหลามตัด 78’ ต่อทันที ราคาตั้งต้นของ ‘รูปไฟข้าวหลามตัด 78’
ก็สามหมื่นเยนเท่ากัน แต่ถูกประมูลไปด้วยราคาที่สูงกว่าเมื่อครู่เล็กน้อย
ราคาปิดที่สี่หมื่นเยน การประมูลดำเนินต่ออย่างฉับไว จนใกล้จะถึงการ
ประมูล ‘รูปไฟดอกจิก 113’ ที่เธอหมายตาไว้

นอกจากอิตาลีก็แล้ว ผู้หญิงคนอื่นอีกเป็นจำนวนมากก็อยากได้
สเปิร์มของผู้บริจาครายสุดท้ายเช่นกัน พวกเขาผู้หญิงที่ตั้งใจจะแข่งประมูล
‘รูปไฟดอกจิก 113’ ตีสีหน้าจริงจัง

นับตั้งแต่ธนาคารเจนีสจัดตั้งขึ้น นี่เป็นครั้งแรกที่อิตาลีก็กำป้าย
หมายเลขของตัวเองแน่น เธอไม่แสดงท่าทีใดๆ ส่อให้รู้ถึงความตั้งใจที่จะ
เข้าร่วมประมูลต่างไปจากพวกเขาผู้หญิงคนอื่นๆ เธอก็มหันหน้าเลียริมฝีปาก
แห้งผาก ค่อยๆ เสยผมที่แห้งกระด้าง

ชายในชุดทักซิโดได้ประกาศท่ามกลางความตึงเครียด

“เอาละครับ ถึงเวลาของสินค้ารายการสุดท้ายในวันนี้ ‘รูปไฟดอกจิก
113’ ผมขอตั้งราคาประมูลเริ่มต้นที่หนึ่งแสนเยน”

เขากวาดตามองไปทั่วสถานที่จัดงาน

“เริ่มต้นที่หนึ่งแสนเยน”

เขาพูดเสียงดังขึ้น ทันใดนั้น ป้ายหมายเลขก็ชูพริบ

“หนึ่งแสนห้าหมื่น”

“หนึ่งแสนเจ็ดหมื่น”

“สองแสน”

“สองแสนสองหมื่น”

“สองแสนห้าหมื่น”

พวกผู้หญิงทั้งหลายเสนอราคาสูงขึ้นเรื่อยๆ อย่างกระตือรือร้น

“สามแสน”

อิตาลีโกะเฝ้าจับตามองมาตั้งแต่ต้น ดวงตาเธอวาวโรจน์ตอนที่ราคาพุ่งแตะสามแสน เธอชูป้ายหมายเลข 178

“สามแสนห้าหมื่น”

เธอตะเบ็งสุดเสียงอย่างไม่เคยมาก่อน แต่ไม่มีใครยอมแพ้ยอดประมูลสามแสนห้าหมื่นเยน

“สี่แสน”

“สี่แสนสองหมื่น”

เธอชูป้ายหมายเลขโดยไม่ทิ้งช่วง

“หกแสน”

ราคาพุ่งพรวดขึ้นทำให้สถานที่จัดงานเกิดเสียงดังเซ็งแซ่ อิตาลีโกะมั่นใจว่าราคานี้จะชนะประมูลได้ แต่หญิงสาวที่อยู่แถวหน้าชูป้ายขึ้น

“หกแสนหนึ่งหมื่น”

“หกแสนสองหมื่น”

หญิงสาวคนนั้นหันหลังขวับมาดูอิตาลีโกะที่เสนอราคาลูกๆ แต่อิตาลีโกะมองจ้องชายในชุดทักซิโดโดยไม่แสดงสีหน้าใดๆ

“หกแสนสี่หมื่น”

หญิงสาวยังคงดิ่งดันชูป้ายขึ้น

“หกแสนห้าหมื่น”

น้ำเสียงของออตลีโกะสงบเยือกเย็น แต่ภายในใจพึมพำไม่หยุดว่า
ฉันไม่ยอม ไม่มีวันปล่อยให้หลุดมือไปหรอก ยืนของผู้บริจาคนั้น ‘รูปไฟดอกจิก
113’ คือแสงแห่งความหวัง และเป็นสะพานนำเธอไปสู่อนาคตที่สดใส

“หกแสนหกหมื่น”

ท่าทางของหญิงสาวเริ่มส่อแววลังเล ออตลีโกะยังคงตีหน้านิ่ง

“เจ็ดแสนห้าหมื่น”

เธอให้ราคาก้าวกระโดดขึ้นอีกครั้งราวกับจะขมเหงจิตใจคู่แข่ง
หญิงสาวคู่แข่งหันมามองออตลีโกะด้วยสายตาทู่ตันข้องแต่ใบหน้าซีด
เผือด ในที่สุดก็ลดป้ายหมายเลขลง ชายในชุดทักซิโดประเมินสถานการณ์
แล้วจึงเคาะค้อนไม้เล็กๆ

“ท่านที่ถือป้ายหมายเลข 178 ประมูล ‘รูปไฟดอกจิก 113’ ได้ไป
ที่ราคาเจ็ดแสนห้าหมื่นเยน ยินดีด้วยครับ”

ผู้ร่วมประมูลบางคนปรบมือให้ แต่ส่วนใหญ่จะหันมามองออตลีโกะ
ที่ชนะประมูลด้วยจำนวนเงินสูงถึงเจ็ดแสนห้าหมื่นเยนด้วยสายตา
เคลือบแคลง คล้ายจะบอกว่าผู้หญิงคนนี้เสียสติ แต่ออตลีโกะก็ไม่สนใจ
สายตาของพวกผู้หญิงเหล่านั้น เพราะเธอกำลังตั้งใจจนเนื้อเต้นที่ได้
ครอบครอง ‘ซูเปอร์สเปิร์ม’ ของนักคณิตศาสตร์อัจฉริยะไอคิว 180

ผู้ที่ชนะประมูลสเปิร์มของผู้บริจาคนั้นจะได้รับการฉีดเชื้อผสมเทียม
ในแผนกสูติรีเวช ซึ่งอยู่ในเครือของธนาคาริจิเนียส สเปิร์มที่ถูกแช่แข็ง
ในไนโตรเจนเหลวจะถูกฉีดเข้าไปในมดลูกให้ปฏิสนธิ

นอกจากนี้ เมื่อได้รับสเปิร์มที่ถูกแช่แข็งแล้ว แต่ละคนสามารถเลือก
สถานที่ปฏิสนธิได้ แต่ผู้ที่เลือกทำที่โรงพยาบาลนอกจากจะปลอดภัยแล้ว
อัตราความสำเร็จก็สูงอีกด้วย

หลังจบการประมูล ออตลีโกะรีบมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาลในเครือ
เธออยากจะทำห้องลูกที่มียีนอัจฉริยะให้เร็วที่สุด

แผนกสตูดิโอวีเอชตั้งอยู่ที่ย่านนยตสึยะใกล้กับเขตชินจูกุ ที่ตั้งของ
ธนาคารจึเนียสสำนักงานใหญ่

เป็นโรงพยาบาลเก่าๆ แต่มีคนไข้เยอะมาก ในสายตาของออตสึโกะ
ที่เพิ่งชนะประมูลซูเปอร์สเปิร์ม มองว่าทุกคนเป็นหญิงตั้งครมร์จาก
'ธนาคารซูเปอร์สเปิร์ม'

พอออตสึโกะมาถึงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ก็ยื่นบัตรประกันสุขภาพ
ให้ แล้วพูดแบบไม่กลัวคนรอบข้างได้ยิน

“ชื่อมินางาวะ ออตสึโกะคะ เพิ่งชื่อ ‘รูปไฟ่ดอกจิก 113’ จากธนาคาร
จึเนียสเมื่อกันี้”

“ได้คะ เดียวจะมีการตรวจสุขภาพทั่วไปก่อนที่จะฉีดเชื้อเข้าไปนะคะ
กรุณานั่งรอก่อนคะ”

พยาบาลสาวพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่ออตสึโกะคิดว่าไม่จำเป็น
ต้องตรวจสุขภาพก่อนก็ได้ เธอสุขภาพแข็งแรงดี

เป็นไปตามที่เธอคิดไว้ ผลการตรวจสุขภาพไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ
การตกไข่ก็ปกติ

เมื่อเธอรับการตรวจสุขภาพเรียบร้อยแล้ว ก็ถูกเรียกไปที่ห้องตรวจ
คนไข้ เพื่อฉีดเชื้อผสมเทียม แต่เธอไม่วิตกกังวลใดๆ หัวใจพองโตด้วย
ความหวัง อยากให้คุณหมอฉีดซูเปอร์สเปิร์ม ไร่คว 180 เข้าตัวเธอ
จนเนื้อเต้น

คุณหมอเจ้าของไข้เป็นหญิงวัยกลางคน

“รบกวนด้วยนะคะ”

เมื่อออตสึโกะก้มหน้าทักทายด้วยเสียงเบาๆ หมอก็ยิ้มให้

“คุณมินางาวะ ออตสึโกะ สวัสดิ์คะ เข้า เที่ยนั้งคะ”

ทั้งพยาบาลที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ทั้งหมดไม่มีใครแสดงท่าที่
เหยียดผู้ชนะประมูลสเปิร์มอย่างเธอเลย

ข้างเตียงตรวจมีอุปกรณ์การแพทย์วางเรียงอยู่เต็มไปหมด แต่

อัสตีโกะจึงมองสายสวนสำหรับสอดเข้าไปในร่างกายซึ่งใช้สำหรับการฉีดเชื้อผสมเทียมสเปิร์มของ ‘รูปไฟดอกจิก 113’ บรรจุอยู่ในสายสวนนี้ ซึ่งมีรูปร่างคล้ายกระบอกฉีดยา เป็นสเปิร์มที่แข็งแรงเคลื่อนไหวได้ดี ซึ่งผ่านการปั่นล้างให้บริสุทธิ์

อัสตีโกะตอบคำถามของแพทย์หญิงอีกสองสามคำถาม ก่อนจะ ได้ฟังคำอธิบายขั้นตอนการฉีดเชื้อผสมเทียม

“ถ้าอย่างนั้นเราจะเริ่มฉีดเชื้อกันเลย เชิญนอนบนเตียงเลยคะ”

เมื่อเธอนอนบนเตียงเรียบร้อยแล้ว คุณหมอก็ก็นำอุปกรณ์ต่าง ๆ ของคลอดของเธอ สอดสายสวนที่ใช้สำหรับฉีดเชื้อผสมเทียมเข้าไป แล้วฉีดสเปิร์มเข้าไปในมดลูก เป็นกรรมวิธีที่แสนจะง่ายดายเหลือเกิน

โดยทั่วไปการฉีดเชื้อผสมเทียมมีอัตราความสำเร็จสิบเปอร์เซ็นต์ สเปิร์มของ ‘รูปไฟดอกจิก 113’ จะถูกฉีดเข้าไปจนกว่าจะตั้งครรรภ์สำเร็จ แต่อัสตีโกะไม่เผื่อใจกรณีไม่สำเร็จเลยแม้แต่น้อย เธอหลับท้องพลางหวังให้ลูกอัจฉริยะมาเกิดกับเธอ

หลังจากนั้นสองสัปดาห์ อัสตีโกะมาที่โรงพยาบาลอีกครั้งเพื่อตรวจร่างกาย แพทย์หญิงตรวจอัลตราซาวด์ช่องท้องของเธออย่างสุภาพ เมื่อตรวจเสร็จก็แจ้งผลด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า ไข่ได้รับการปฏิสนธิเรียบร้อยแล้ว วินาทีที่ได้ยินคำพูดนั้น อัสตีโกะรู้สึกดีใจที่สุดในชีวิต

โทริอิ อัสตีโร ผู้ก่อตั้งธนาคารจีเนียสอยู่ใน ‘ห้องเก็บของ’ ชั้น B1 ของสำนักงานใหญ่

เป็นห้องเล็กๆ สร้างด้วยบล็อกคอนกรีต ภายในอากาศชื้นเล็กน้อย ตรงกลางห้องมีถังหมักตะกั่วบรรจุไนโตรเจนเหลวสูงระดับเวดตั้งอยู่หลายโเบ สเปิร์มแช่แข็งมากกว่าหนึ่งพันตัวถูกเก็บอยู่ในถังที่เรียงรายรอบห้อง

เมื่อไรที่โทริอิพอจะเจียดเวลาได้ เขามักจะมาที่ห้องนี้ แค่ได้อยู่ท่ามกลางสเปิร์มอัจฉริยะ ก็รู้สึกผ่อนคลายและร่างกายหายเหนื่อยล้า

เขาพร่ำบอกเลขาฯ และลูกน้องทุกวันว่า ที่เขาไม่ได้เจ็บป่วยและมีผิวพรรณสดใสมันจะอย่างไรยากหกลีบ ก็เพราะอยู่ท่ามกลางสเปิร์มอัจฉริยะ

โทริอิมองสเปิร์มที่ถูกแช่แข็งด้วยสีหน้าปลื้มปิติ ยิ่งผู้บริจาคเป็นคนเก่งแค่ไหน เขาก็ยิ่งตื่นเต้น แต่คิดว่าจะมีเด็กที่ได้รับยีนอัจฉริยะเพิ่มมากขึ้น ก็ดีใจจนตัวสั่นแล้ว

ธนาคารจีเนียสก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนตุลาคมสองปีก่อน ซึ่งนับเวลาได้แค่หนึ่งปีกับอีกสี่เดือน แต่ให้กำเนิดเด็กมาแล้วทั้งสิ้นเจ็ดสิบสองคน และยังคงดำเนินการเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ ผู้หญิงจำนวนมากจากทั่วประเทศต้องการสเปิร์มอัจฉริยะ และมาร่วมงานประมูลที่จัดสัปดาห์ละสองครั้ง ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่อยากมีลูกแต่ไม่ต้องการสามี ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันว่าผู้ชายที่ไร้ความสามารถ ด้อยสติปัญญาและขาดกำลังทรัพย์มีจำนวนเพิ่มขึ้น

ประเทศญี่ปุ่นต้องการประชากรที่ล้าเลิศกว่านี้ แต่การที่พวกด้อยสติปัญญาทั้งหลายทวีจำนวนขึ้นถือเป็นหายนะ หากยีนของคนที่มีความรู้ความสามารถสูญพันธุ์ไป ก็เปรียบได้กับการมีวิวัฒนาการถดถอย

ทำไมโลกใบนี้ถึงมีคนยากจน อาชญากร และคนโง่เขลาเยอะขนาดนี้ โทริอิคิดอย่างจริงจังว่า หากไม่ลดจำนวนคนโง่เขลาไร้ความสามารถ แล้วเพิ่มจำนวนคนที่มีความฉลาดปราดเปรื่องหรือมีพรสวรรค์รอบด้านขึ้นมาแทน ประเทศญี่ปุ่นคงถึงคราวล่มสลาย

ถ้าอย่างนั้น เราจะช่วยมนุษยชาติให้รอดพ้นวิกฤตนั้นได้อย่างไร มีเพียงทางเดียว นั่นคือการให้ผู้หญิงบนโลกนี้ให้กำเนิดเด็กที่ได้รับสืบทอดยีนอัจฉริยะ

โทริอิใฝ่ฝันที่จะก่อตั้งธนาคารสเปิร์มขึ้นมานานหลายปี เขาเป็นบุตรชายคนโตของนายโทริอิ โมโตฮิโระ ประธานบริษัทขนส่งรายใหญ่ เขาเติบโตมาในตระกูลร่ำรวยที่อยู่สุขสบาย ตอนอายุสี่สิบห้าปี ได้เข้าพิธีแต่งงานกับลูกสาวของประธานบริษัทผู้ผลิตรถยนต์รายใหญ่ตามคำแนะนำของบิดา

หลังจากนั้นครึ่งปีทั้งสองแต่งงานกัน ทว่าสิบปีต่อมา ภรรยาของเขาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง

หลังจากนั้น เขาสูญเสียบิดาและก้าวขึ้นมารับตำแหน่งประธานบริษัทรุ่นที่ 3 ตอนอายุสามสิบแปดปี เขาไม่สนใจเรื่องบริษัทขนส่งเลย จึงระดมทุนก่อตั้งธนาคารสเปิร์มอย่างลับๆ

โทริอิศรัทธา ‘สุพันธุศาสตร์’ มาตั้งแต่สมัยเรียน สุพันธุศาสตร์คือสาขาหนึ่งของพันธุศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพทางพันธุกรรมของมนุษย์ และเพื่อเอาชนะความบกพร่องทางพันธุกรรม

หลังจากโทริอิเริ่มศรัทธา ‘สุพันธุศาสตร์’ เขาคิดหาวิธีสร้างมนุษย์อัจฉริยะ เพราะเกลียดชังคนที่ไร้ความสามารถและปรารถนาให้คนเหล่านั้นหมดไปจากโลกใบนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

โทริอิเป็นพวกเหยียดผิว วิชาภษณ์วิจารณ์สิ่งเลวร้ายทั้งหลายแหล่บนโลกอย่างเผ็ดร้อน อาทิ ภาวะเศรษฐกิจถดถอยในช่วงหลายสิบปีมานี้ อัตราการเกิดอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้น และเรื่องที่มีญี่ปุ่นถูกกล่าวหาว่าเป็นสุนักรับใช้ของอเมริกา เขาคิดว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะประชากรที่ไร้ความสามารถ ในทางกลับกัน ถ้าญี่ปุ่นมีจำนวนประชากรที่มีความสามารถเพิ่มขึ้น ประเทศชาติจะเจริญรุ่งเรือง อาชญากรรมจากน้ำมือมนุษย์ด้อยสติปัญญาก็จะหมดไปและกลายเป็นประเทศที่งดงามยิ่งกว่าประเทศใดในโลก

โทริอิระดมทุนก่อตั้งบริษัทโดยไม่ลังเล เขาส่งต่อบริษัทขนส่งให้แก่กรรมการผู้จัดการในเวลานั้น แล้วตั้ง ‘เฉพาะคนหัวกะทิ’ มาก่อตั้งธนาคารจีเนียส ขณะเดียวกัน เขาทุ่มเงินซื้อสเปิร์มอัจฉริยะของคนอาชีพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นแพทย์ ทนายความ นักวิทยาศาสตร์ นักคณิตศาสตร์ นักดนตรี จิตรกร นักกีฬา ฯลฯ

หากไม่มีค่าตอบแทนก็ไม่มีใครยอมบริจาคสเปิร์ม แต่พอบอกว่า

จะขอซื้อสเปิร์ม ผู้บริจาคทั้งหลายต่างพร้อมจะขายให้

เมื่อรวบรวมสเปิร์มจากหนึ่งร้อยคนมาได้ เขาก็เปิดการประชุม ผู้หญิงทั้งหลายแห่กันมามากกว่าที่คาดการณ์ไว้ ซูเปอร์สเปิร์มขายดี เป็นเทน้ำเทท่า เมื่อผู้หญิงบนโลกใบนี้ตั้งครมได้ตั้งใจตามที่เขาต้องการ พวกเขาจะตกเป็นทาสของซูเปอร์สเปิร์ม

ปัจจุบันโทริอิจัดการประชุมสเปิร์มของผู้บริจาคเพื่อระดมทุนในการดำเนินธุรกิจ ไม่ได้นำเงินเหล่านั้นเข้ากระเป๋าตัวเอง เขาอยากเพิ่มจำนวนประชากรที่มีความสามารถเพื่อพัฒนาประเทศญี่ปุ่นให้เจริญรุ่งเรืองด้วยความบริสุทธิ์ใจ

แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขาไม่ได้เปิดเผยต่อสาธารณชน นั่นคือประวัติการศึกษาของตัวเอง ในแผ่นพับที่แจกให้ผู้หญิงทั้งหลายมีประวัติส่วนตัวคร่าวๆ อยู่ แต่ปกปิดประวัติการศึกษาของเขาเอาไว้

เขาเติบโตมาในครอบครัวที่ร่ำรวย เรียนกวดวิชาตั้งแต่อายุน้อย ได้รับการศึกษาเล่าเรียนในหลากหลายสาขาวิชา แต่สถาบันการศึกษาทั้งระดับมัธยมต้น มัธยมปลาย และมหาวิทยาลัยล้วนแต่เป็นสถาบันระดับรองๆ ประวัติการศึกษาของเขาไม่ได้ดีต่ออะไร สวนทางกับ ‘สุพันธุศาสตร์’ ที่เขาพูดพร่ำ

ทว่า ‘ธนาคารซูเปอร์สเปิร์ม’ เกิดขึ้นมาได้ก็เพราะโทริอิ อิตสึโร คนเดียว ณ ตอนนี้เป็นเจ้าของไอเดียสุดบรรเจิด ซึ่งเป็นที่ต้องการในหมู่ผู้หญิงที่อยากจะมีลูกเป็นเด็กอัจฉริยะ

เสียงเคาะประตูห้องเก็บสเปิร์มดังขึ้น โทริอิขานตอบพลางมองสเปิร์มที่ถูกแช่แข็ง

“ท่านประธานคะ”

พอหันมาก็เห็นเลขานุการที่ชื่อโนงุจิ มिकाโกะ ยืนอยู่ เธอเป็นผู้หญิงรูปร่างสูงหน้าตาชวนมอง อายุห้าสิบกว่าแล้ว แต่ยังดูเหมือนคนอายุ

สามสิบต้นๆ

โนจูกิจิทำหน้าที่เลขานุการประธานบริษัทมาตั้งแต่สมัยคุณพ่อของ ไทริอิยังเป็นประธานบริษัทอยู่ เธอเป็นคนที่มีความสามารถ หัวไว พุดได้สามภาษา ทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาฝรั่งเศส แน่แน่นอนว่าเธอจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำ

“ท่านประธานคะ ใกล้จะถึงเวลาประชุมแล้วค่ะ”

โนจูกิจิพูดเสียงทุ้มต่ำ

ไทริอิพยักหน้า ออกมาจากห้องเก็บสเปิร์มแล้วเดินตรงไปยังห้องประธานบริษัท

พอเปิดประตูเข้าไป เขารู้สึกเหมือนมีเด็กๆ มารอต้อนรับ เพราะภายในห้องประธานบริษัทขนาดร้อยตารางเมตรประดับประดาด้วยรูปถ่ายเด็กๆ ที่ได้รับยื่นอัจฉริยะกว่าห้าสิบลรูป

ไทริอิอมยิ้ม แต่ยังไม่พอใจ ยังต้องเพิ่มจำนวนเด็กที่ได้รับยื่นอัจฉริยะ และหาผู้บริจาคที่เป็นคนมีความสามารถให้ได้มากกว่านี้

เขาแอบหมายตาซูเปอร์สเปิร์มของผู้ที่ได้รับรางวัลโนเบล

2

สวัสดีจ๊ะ

เวลาอิตาลีโกะลีมตาคืนขึ้น จะส่งเสียงทักทายชีวิตน้อยๆ ที่อยู่ในครรภ์ เป็นอันดับแรก

อากาศดีจังเลยนะ ลูกรักของแม่

เมื่อวานคุณหมอแจ้งเธอว่าสเปิร์มฝังตัวที่มดลูกอย่างปลอดภัยแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกมีความสุขที่สุดในชีวิต

พอคิดว่าทารกที่มีพันธุกรรมถ่ายทอดความเป็นอัจฉริยะ ไอคิว 180 กำลังจะมาเกิด อิตาลีโกะก็ดีใจจนเนื้อเต้น

กำหนดคลอดคือเดือนพฤศจิกายน อีกเก้าเดือนให้หลัง อยากรู้หน้าลูกไหม จัง

จะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงกันนะ

แต่จะเป็นเพศไหนก็เถอะ เด็กคนนี้จะต้องเกิดมาเป็นเด็กอัจฉริยะ...

อิตาลีโกะทำงานอยู่ฝ่ายขายของบริษัทประกันชีวิตมาได้แปดปีแล้ว แต่ก็ยังอยู่อะพาร์ตเมนต์ห้องเดียวแคบๆ ดูซอมซอมาตลอด กินอยู่อย่างจำกัดไม่ให้เกินเดือนละสามหมื่นเยน ไม่ทำงานอดิเรก แม้แต่เสื้อผ้าก็ไม่ยอมซื้อ ใช้ชีวิตอย่างมัธยัสถ์เรื่อยมา แต่เธอคิดว่ามันช่างคุ้มค่ากับการอดออมสั่งทนขมใจตัวเอง เพราะมีเงินเก็บนี้แหละ ถึงชนะประมูลได้ตั้งห้องลูกของนักคณิตศาสตร์สุดยอดอัจฉริยะ และให้การศึกษาแบบพิเศษสำหรับเด็กอัจฉริยะได้

พอกินอาหารเช้าเสร็จ เธอเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดสูทเก่าๆ แล้วออกจากบ้านไป พยายามเดินอย่างระมัดระวังไม่ให้ใครมาชน เอามือลูบท้อง คล้ายกำลังปกป้องชีวิตน้อยๆ ขณะมุ่งหน้าไปที่ทำงาน

บัตรดอกของอัสตีโกะพิมพ์เวลา ‘แปดโมงสี่สิบห้านาที’ ทุกวัน วันนี้ก็เช่นกัน คนซึ่กั่วงลอย่างเธอไม่ยอมทำให้เวลาคลาดเคลื่อนแม้นาทีเดียว

เมื่อเธอปรากฏตัวที่ฝ่ายขาย ทุกคนหันมาดูด้วยสายตาเย็นชา ไม่มีใครชอบคนที่ทำยอดขายต่ำตลอดกาล และโดนตั้งฉายาว่าโจรปล้นเงินเดือนอย่างเธอ

อัสตีโกะเดินไปที่โต๊ะทำงานโดยไม่ใส่ใจสายตาของพวกเพื่อนร่วมงาน แล้วจัดการกับงานเบ็ดเตล็ด ทันได้นั้นโอดะ คาโอรุ เพื่อนรุ่นเดียวกันเดินสวนมา แล้วพูดจาเหมือนเวทนาเธอ

“ทั้งเซยทั้งซึ่เหรีไม่เปลี่ยนเลยนะ”

พนักงานชายที่อยู่ใกล้ๆ นั้นก็เข้าข้างโอดะ พวกกันหัวเราะเยาะเธออย่างซิงซัง

อัสตีโกะเหลือบมองตามหลังโอดะ แต่ไม่ต่อคารมด้วย ได้แต่สบถในใจว่า นังผู้หญิงชั้นต่ำ

แต่ในความเป็นจริงแล้ว โอดะเหนือกว่าเธอทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นรูปร่างหน้าตา ประวัติการศึกษาและยอดขาย แกมโอดะยังแต่งงานแล้ว มีลูกอายุหนึ่งขวบ เรียกได้ว่ามีชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมกว่าเธอแน่นอน ถึงกระนั้น โอดะก็สนุกกับการแก้งกตซึ่ข่มเหงอัสตีโกะที่ต้อยกกว่าตัวเองมาก คนรอบข้างที่เห็นอัสตีโกะถูกโอดะแก้ง กลับมองว่าเป็นการคลายเครียดเสียอีก

อัสตีโกะนั่งทำงานไปโดยไม่สนใจสายตาของคนรอบข้าง ทันได้นั้นกาแพ็กหกรดโต๊ะทำงานของเธอ พอหันมาดูก็เห็นโอดะยืนอยู่ โอดะที่แต่งหน้าแต่งตัวจัดจ้านพูดกับอัสตีโกะที่ไม่ได้แต่งหน้าแต่งตาเลยว่า

“อึยตาย ขอโทษทีนะ มือมันลื่นนะ”

อัสตีโกะไม่พูดอะไร ดึงกระดาษทิชชูมาเช็ดโต๊ะที่เปียก เธอรู้ลึ่กเวทนาตัวเองระคนโกรธซึ่ ความทรงจำในวัยเด็กหวนคืนมา เธอเป็นเด็กเรียนหนังสือไม่เก่งและไม่ร่าเริง จึงตกเป็นเป้าให้เพื่อนๆ แก้ง เธอเคยถูกเพื่อน

ในห้องทำงานมหกใส่เหมือนที่โดนตอนนี่ แล้วก็เคยถูกสาดน้ำในห้องน้ำ
สมัยเรียนมัธยมต้น นอกจากนี้สมัยเรียนมัธยมปลาย เพื่อนเคยแกล้งเอา
กาวติดไม้มาทาข้าวกล่อง

ทุกครั้งที่ถูกแกล้ง เธอจะนึกเจ็บใจจนเรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง พร่ำ
สาปแช่งตัวเองที่ไม่มีอะไรดี แต่ตอนนี่ไม่ใช่แล้ว

อัสตี้โกะเอามือลูบท้องเบาๆ ลูกคนนี้จะมาเอาคืนพวกแก เธอบอก
กับตัวเอง

สำหรับเธอ ลูกในห้องจะมากอบกู่ชีวิตและเป็นเครื่องมือในการ
แก้แค้น เธออยากมีลูก แต่ไม่ได้ต้องการสามีตั้งแต่แรกแล้ว เธอคิดว่าถ้ามี
สามีแล้วจะทำให้ชีวิตไม่มีความสุข

สมัยอัสตี้โกะเป็นเด็ก พ่อของเธอไปติดพันผู้หญิงนอกบ้าน พอ
กลับมาบ้านก็โถมเงินแม่ไปกินเหล้ากับเล่นการพนัน พอเมาเธอก็ใช้กำลัง
กับครอบครัว ช่างเป็นพ่อที่ไม่เอาไหนเลย

ในสายตาเธอ พ่อเป็นตัวช่วย เธอคิดมาตลอดว่าที่เธอเรียนหนังสือ
ไม่เก่งก็เพราะพ่อ และที่แม่ตายก็เพราะตรอมใจ

ดังนั้น อัสตี้โกะจึงเกลียดคนเป็นพ่อเข้ากระดูกดำ มีแต่ลูกเท่านั้น
ที่เธอต้องการ

ผู้มอบแสงสว่างแห่งความหวังให้แก่อัสตี้โกะที่ผ่านเรื่องแบบนี้มา
คือโทริอิ อัสตี้โร ผู้ก่อตั้งธนาคารจีเนียส เธอเห็นด้วยกับ ‘สุพันธุศาสตร์’
ของโทริอิ ขณะเดียวกันก็อยากจะให้กำเนิดลูกที่เป็นยอดอัจฉริยะซึ่งได้รับ
ยีนความเป็นเลิศ เพื่อไปเอาคืนพวกคนที่ดูถูกเหยียดหยามตนมาจนถึง
ทุกวันนี้

อัสตี้โกะเช็ดไต่ะที่เปียกพลางก่นด่าพวกโอดะในใจ

ในห้องฉันมีเด็กที่เป็นอัจฉริยะทางด้านคณิตศาสตร์ ไอคิว 180
อีกไม่กี่ปีพวกแกจะต้องโดนเอาคืนแน่ๆ

อตัลลีโกะเฝ้าทะนุถนอมชีวิตใหม่ที่อยู่ในครรภ์ของเธอ พอเข้าสู่เดือนที่สองของการตั้งครรภ์ เธอแพ้ท้องหนักมาก แต่พอเข้าเดือนสี่ซึ่งเป็นระยะปลอดภัย เธอก็เริ่มดูแลครรภ์

เธอสอนให้เจ้าตัวน้อยนับเลข เปิดซีดีคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเปิดดนตรีคลาสสิกให้ฟัง

อตัลลีโกะกระตือรือร้นในการให้การศึกษาแก่ลูก เธอมั่นใจว่าสมองของทารกในครรภ์กำลังทำงานและเรียนรู้ มันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว เพราะลูกได้รับสปีทอดยีนไอคิว 180 มาทางพันธุกรรม

นอกจากให้การศึกษาแล้ว เธอก็พยายามบำรุงทารกในครรภ์ด้วยจากที่เคยกินอยู่อย่างจำกัดเดือนละสามหมื่นเยน ก็หันมาพิถีพิถันกับส่วนผสมในการประกอบอาหาร เพื่อให้ลูกน้อยได้รับสารอาหารครบถ้วน

ตอนตรวจครรภ์ตามนัดเมื่ออย่างเข้าเดือนที่หก คุณหมอแจ้งว่าทั้งแม่และเด็กไม่มีอะไรผิดปกติ ทารกในครรภ์เจริญเติบโตดี นอกจากนี้คุณหมอยังวินิจฉัยว่าเด็กในท้องคงจะเป็นเด็กผู้ชายอีกด้วย

อตัลลีโกะตั้งใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเช่นนั้น เธออยากได้ลูกชายมากกว่าลูกสาว เพราะเด็กผู้ชายรับมือแรงกดดันจากสังคมได้ดีและมีอัตราการประสบความสำเร็จมากกว่า

ความฝันยิ่งใหญ่ไปพร้อมๆ กับท้องที่โตขึ้นจนเริ่มเห็นชัดเมื่ออย่างเข้าเดือนที่เจ็ด

อตัลลีโกะกังวลใจว่าจะยื่นใบลาคลอดบุตรเมื่อไรดี ยังไม่มีใครในบริษัทสังเกตเห็นว่าเธอตั้งครรภ์อยู่ ถ้ายื่นใบลาคลอดบุตรไปก่อนที่ทุกคนจะรู้เรื่องนี้ คงจะพากันตลกอกตลกใจ และแน่นอนว่าข่าวลือแปลกๆ จะแพร่สะพัดไปทั่ว

จริงๆ แล้วทางที่ดีที่สุดคือลาออกก่อนที่ทุกคนจะรู้เรื่อง แต่ตัวเองก็จะกลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ต้องเลี้ยงดูลูกชายตามลำพัง เธอจึงยังลาออกไม่ได้จนกว่าจะได้งานใหม่

วันจันทร์ที่สองของเดือนสิงหาคม อตสึโกะพักไปลาคลอดบุตรไปบริษัท ยังไงสักวันหนึ่งคนที่ทำงานก็ต้องรู้เรื่องนี้ ถ้ามันส่งผลกระทบต่อทั้งแม่และเด็ก เธอจะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

อตสึโกะไปถึงที่บริษัทแล้วรอเวลาที่ผู้จัดการฝ่ายมาทำงาน วันนั้นเธอตั้งใจว่าจะยื่นใบลาคลอดบุตรกับผู้จัดการฝ่ายเสร็จแล้วกลับบ้านเลย

แต่ผู้จัดการฝ่ายกลับไม่มาทำงานสักที โอดะ คาโอรุ โผล่มาแทน

โอดะเจ้าของหุ่นเข้ายวนชวนให้พนักงานชายเหลียวมอง เดินเยื้องย่างประหนึ่งนางแบบเข้ามาหาอตสึโกะ เวลาโอดะมาถึงที่ทำงาน กิจวัตรอย่างแรกของเธอคือการเดินมาพุดจาประชิดประชันอตสึโกะที่โต๊ะทำงาน

โอดะมายืนขวางหน้าอตสึโกะ ยิ้มอย่างเย็นชาแล้วพูดว่า

“อุ๊ตาย นี่เธอยังไม่ลาออกไปอีกหรืออะ ทำผลงานแย่มากทุกเดือน แต่ก็ยังทนอยู่มาได้เนอะ”

อตสึโกะทำยอดขายเดือนกรกฎาคมได้อันดับรั้งท้าย เธอนั่งทำงานจิปาตะไปโดยไม่เหลียวมองโอดะ

“ว่าแต่เนี่ยเธออ้วนขึ้นหรือเปล่าเนี่ย”

พอถูกโอดะทักเรื่องรูปร่าง อตสึโกะชะงักไปชั่วครู่

โอดะมองอตสึโกะด้วยแวตาสมเพช

“ซีเห่แล้วยังอ้วนอีก น่าขายหน้าจริงๆ เลยเธอเนี่ย”

เหล่าพนักงานชายพากันหัวเราะลั่น โอดะเลยยิ้มได้ใจ ว่ากล่าวให้ร้ายยิ่งขึ้น อตสึโกะยังคงหันข้างให้โอดะ แต่หัวใจแทบคลั่ง

พอโอดะสังเกตเห็นท้องป่องๆ ของอตสึโกะก็ชักสีหน้าพูดว่า

“อย่าบอกนะว่าเธอกำลังท้องอยู่”

บรรดาพนักงานชายหุ้มึงทันที

“ว่ายังไง”

โอดะเค้นถามอตสึโกะ

“ยังไงมันก็ไม่เกี่ยวกับเธอไม่ใช่หรือ”

อัสตีโกะก้มหน้าจึงมำแทบจะไม่ได้ยิน

“จริงหรือ ลูกใครล่ะ คนในบริษัทเราหรือ”

น้ำเสียงตื่นเต้นของโอดะดังก้องไปทั่วชั้น โอดะจ้องหน้าอัสตีโกะ แล้วเข้าชี้ถามต่อ

“ตอบมาสิ ลูกใครกัน”

อัสตีโกะเหลือบมองโอดะแวบหนึ่งแล้วตอบอย่างสงวนท่าที

“ตื่นเต้นอะไรขนาดนั้น มันไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรกับเธอเลย”

โอดะหน้าแดงกำ

“ก็เพราะไม่มีผู้ชายคนไหนอยากจะได้ผู้หญิงอย่างเธอไปเป็นเมีย นะสิ เอ๊ะ หรือว่า...”

โอดะพูดค้างไว้

“เธอตั้งท้องได้เพราะไปธนาคารจีเนียส ต้องใช้ ไซ้แน่ๆ เลย”

เกิดเสียงซุบซิบทั่วทั้งชั้น อัสตีโกะพูดอย่างสงบสติอารมณ์

“มันไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย เธอไม่เข้าใจหรอก”

อัสตีโกะไม่ได้อายเรื่องของตัวเองไปประมูลซื้อสเปิร์มที่ธนาคารจีเนียส แล้วตั้งท้องด้วยการผสมเทียมชนิดเชื้อ แต่จำคาญที่จะต้องมานั่งชี้แจง แถลงไขยอมรับความจริง เธออยากให้โอดะยอมรับว่าเธอมีคู่หมั้นคู่หมายอยู่

โอดะเข้าชี้ถามว่าเธอคบกับผู้ชายคนนั้นตั้งแต่เมื่อไร ไหนพิสุจน์ มาสิ โอดะไม่เชื่อว่าอัสตีโกะมีคู่หมายอยู่ แต่อัสตีโกะลุกขึ้นยืนอย่าง ไม่สนใจ เพราะผู้จัดการฝ่ายมาถึงที่ทำงานแล้ว

อัสตีโกะเดินตรงดิ่งไปหาผู้จัดการฝ่ายท่ามกลางความสนใจของ ทุกคน

ผู้จัดการฝ่ายหยิบซองในกระเป๋าออกมา

“มีเรื่องอะไรหรือ”

ผู้จัดการฝ่ายถามด้วยท่าที่เย็นชา เขาก็คิดว่าอัสตีโกะเป็นดัวปัญหา

ของบริษัทเช่นกัน อัตสึโกะยื่นใบลาคลอดบุตรให้ผู้จัดการฝ่ายก่อนที่เขาจะนั่งลง

“นี่อะไร”

“ใบลาคลอดบุตรค่ะ”

ผู้จัดการฝ่ายไม่ทันได้ตั้งตัวจึงนั่งอึ้งไป

“จะขอลาคลอดตั้งแต่วันพรุ่งนี้ค่ะ”

อัตสึโกะเดินจากไปโดยไม่ได้พูดอะไรอีกเลย

ก่อนถึงกำหนดคลอดหนึ่งเดือน อัตสึโกะเตรียมทั้งเตียงเด็ก เสื้อผ้า ของเล่น ชุดการศึกษาตั้งแต่วัยแรกเกิดไว้พร้อมสรรพ ห้องโถงๆ กลายเป็นห้องที่มีสีสันสวยงามพร้อมที่จะต้อนรับทารกซึ่งจะเกิดในไม่ช้า

แต่ยังมีเรื่องสำคัญอีกเรื่องที่เขายังไม่ได้ตัดสินใจ นั่นคือชื่อของลูกชาย เธอคิดมาตั้งแต่ตอนขอลาคลอด แต่ก็ยังตัดสินใจไม่ได้สักทีจริงๆ แล้วค่อยคิดหลังคลอดก็ได้ แต่ใจเธออยากตั้งให้เสร็จเรียบร้อยก่อนจะคลอด

ชูไซ ฮิเดโทชิ เอซุน เคนเท็ตสึ เซเท็ตสึ เท็นไซ...

เธอตั้งใจจะเลือกจากชื่อเหล่านี้ แต่ก็ลังเลมากกว่าสามเดือนแล้ว

เธอได้ชื่อลูกก่อนวันครบกำหนดคลอดห้าวัน ซึ่งเป็นวันที่เข้าไปนอนเตรียมตัวคลอดที่โรงพยาบาลในเครือ

อัตสึโกะไม่ได้มีความผิดปกติทางด้านร่างกายอะไร แต่เนื่องจากอาศัยอยู่ตัวคนเดียว ถ้าเผื่อมีเหตุฉุกเฉินขึ้นมา จะหาทางช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ จึงไปนอนที่โรงพยาบาลล่วงหน้าเพื่อความปลอดภัย

ตอนที่ออกจากบ้าน เธอลูบท้องเบาๆ พลางส่งเสียงเรียกลูกในท้องอย่างอ่อนโยน

“นั่นเราไปกันเถอะ อีกไม่นานหนูก็ได้เจอแม่แล้วนะ ฮิเดโทชิ”

หลังลังเลอยู่นาน อัตสึโกะตัดสินใจตั้งชื่อลูกว่าฮิเดโทชิ² ให้อ่านออกเสียงว่า ‘ฮิเดโทชิ’ ไม่ได้ออกเสียงว่า ‘ชูไซ’ ซึ่งนี่มีความเป็นธรรมชาติ

² ฮิเดโทชิ : ชื่อคนญี่ปุ่นโดยมากจะใช้ตัวอักษรคันจิ ซึ่งพยัญชนะหนึ่งตัวออกได้หลายเสียง (ผู้แปล)

ที่สุดไบบรรดาตัวเล็ก และจำนวนซิดก็เป็นมงคลอีกด้วย เธอจึงตัดสินใจใช้ชื่อว่าอิเดโทชิ

อัติลีโกะคุยกับอิเดโทชิระหว่างมุ่งหน้าไปป้ายรถประจำทาง เธอ น้ำหนักตัวมาก ไม่ทันไรก็หายใจหอบ จึงหยุดพักค่อยๆ เดินไปที่ป้ายรถประจำทาง

พอถึงป้ายรถประจำทาง ก็มีหญิงวัยกลางคนสละที่นั่งให้ เธอดีใจมากที่ผู้อื่นมีน้ำใจกับตัวเอง

“ขอบคุณค่ะ”

อัติลีโกะรวบรวมชายกระโปรงชุดคลุมท้องตั้งท่าจะนั่ง ทันใดนั้น อาการปวดจี๊ดๆ แล่นไปที่ท้องน้อย เธอทรุดตัวลงบนม้านั่ง แทนที่อาการปวดจะทุเลาลง กลับทวีความรุนแรงจนเธอทนไม่ไหว เอนกายลงบนม้านั่ง

“สงสัยจะเจ็บท้องคลอดหรือเปล่าค่ะ”

หญิงวัยกลางคนตะโกนถามอัติลีโกะที่ส่งเสียงคราง

“นะ... น่าจะใช่ค่ะ ช่วยด้วย ถ้าเด็กคนนี้เป็นอะไรไป ฉัน...”

หญิงวัยกลางคนดูสุขุมเยือกเย็นตรงข้ามกับอัติลีโกะซึ่งลนลาน

“ไม่เป็นไร ใจเย็นๆ นะคะ จะเรียกรถพยาบาลให้เดี๋ยวนี้เลย”

หญิงวัยกลางคนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา แต่หญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ โทรเรียกรถพยาบาลเรียบร้อยแล้ว

หลังจากหญิงสาวแจ้งตำแหน่งที่อยู่ ก็หันมาถามอัติลีโกะ

“ฝากท้องที่โรงพยาบาลไหนคะ”

พออัติลีโกะตอบว่าแผนกสูตินรีเวชอิตโต หญิงสองคนนั้นก็หันมามองหน้ากัน

แผนกสูตินรีเวชอิตโตเป็นที่รู้จักในฐานะโรงพยาบาลในเครือของธนาคารจีเนียส

หญิงทั้งสองไม่รู้เรื่องที่อัติลีโกะตั้งครรภ์ได้เพราะธนาคารจีเนียส

แต่มองเธออย่างมีอคติแวบหนึ่ง

พอรถพยาบาลมาถึงโรงพยาบาล อัตสึโกะถูกเซ็นไปที่ห้องคลอด
ทันที เพราะเธอน้ำเดินระหว่างทาง

อัตสึโกะถูกพาขึ้นเตียงคลอด ดิ้นทุรนทุรายร้องอย่างเจ็บปวดต่อหน้า
แพทย์หญิงเจ้าของครรภ์

แพทย์หญิงตะโกนบอกที่ข้างหู

“ไม่ต้องกลัวนะ พยายามเข้า”

พยาบาลทำคลอดบีบมืออัตสึโกะแน่น แล้วเริ่มนับจังหวะหายใจ
เพื่อให้เบ่งคลอด เธอก็พยายามทำตาม แต่เพราะความปวดอย่างแสนสาหัส
ทำให้เธอหายใจไม่เป็นจังหวะ

แพทย์หญิงจับต้นขาของอัตสึโกะแล้วพูดว่า

“คุณมินางาวะ อย่าเกร็งนะคะ”

ตอนแรกเธอรู้สึกเจ็บท้องน้อยตลอดเวลาแต่ยังไม่รุนแรง ทว่าคราวนี้
ความเจ็บรุนแรงแล่นแปลบขึ้นมา เป็นความเจ็บราวกับร่างจะถูกฉีกขาด
มันเป็นเครื่องยืนยันว่าเด็กในท้องกำลังจะออกมาดูโลก

เธอกำร้าวเพียงแน่น อดทนต่อความเจ็บปวด แพทย์หญิงพูดให้
กำลังใจเธอ

“หัวเด็กโผล่ออกมาแล้ว”

อัตสึโกะเองก็รู้สึกได้ เธอคว้าผ้าจากมือพยาบาลทำคลอดแล้วยัด
เข้าปากกัดไว้

แพทย์หญิงมองลอดหว่างขาของอัตสึโกะแล้วพูดว่า

“ไม่ต้องรีบ อย่างนั้นแหละ ค่อยๆ ซ้ำๆ นั้นไง เริ่มมองเห็นท้องแล้ว”

พยาบาลทำคลอดส่งเสียงที่ข้างหูอัตสึโกะ

“อีกนิดเดียว พยายามเข้า”

อัตสึโกะกัดผ้าเต็มแรงแล้วออกแรงเบ่ง

จังหวะที่แพทย์หญิงเห็นขาของทารกโผล่ออกมาก็ตั้งตัวขึ้นมาเบาๆ
ไม่กี่วินาทีต่อมา เสียงร้องไห้ของทารกก็แผดลั่นห้องคลอด
พอแพทย์หญิงตัดสายสะดือเสร็จก็อุ้มทารกส่งให้อัตลีโกะกอด
“เด็กแข็งแรงดีค่ะ พยายามได้ดีมากเลยนะคะ”

อัตลีโกะผมเผ้ากระเซิง เหนื่อยแทบขาดใจ แต่ก็ยังตั้งใจตรวจดูว่า
ทารกมีอวัยวะครบสามสิบสองหรือไม่

เมื่อรู้ว่าลูกร่างกายครบสามสิบสองก็หมดห่วง เธอมองหน้าลูก
ลูกน้อยของคนที่ได้รับสืบทอดยีนไอคิว 180...

เหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงที่ตั้งครรภ์หวนคืนขึ้นมาเหมือนภาพวาด
สะท้อนบนโคมไฟหมุน ช่างนำยีนดีและต้นตอจันต้องหลั่งน้ำตา...

อัตลีโกะพักฟื้นอยู่โรงพยาบาลห้าวัน เธอกับฮิเดโทชิตัวติดกันเป็น
ตั้งแหม ยกเว้นเวลานอน

เวลาที่ต้องฝากลูกไว้ในห้องเด็กแรกเกิด เนื่องจากเป็นเวลาให้
เข้านอน เธอก็ไม่ยอมทำตามที่นางพยาบาลบอกแต่โดยดี ฝ้าดูห้องเด็ก
แรกเกิดอยู่จนตึกตื่น

ตอนที่ให้นมแม่ครั้งแรก คำที่เธอพูดกับฮิเดโทชิคือ

“หนูเป็นเด็กอัจฉริยะ ช่วยใช้สมองอันชาญฉลาดนี้คลายความขมขื่น
ที่สะสมมานานให้แม่ทีนะจ๊ะ”

ทุกครั้งที่ให้นมลูก เธอจะพูดประโยคเดิมๆ ให้ลูกวัยแรกเกิดฟังซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า

อัตลีโกะหลงรักฮิเดโทชิอย่างไม่ลืมหูลืมตา แต่นอกจากความรัก
ที่มอบให้แล้ว เธอก็หมั่นให้ความรู้แก่ลูกน้อยด้วย

ถึงลูกจะเพ็งลืมตาดูโลกมาได้ไม่นาน เธอก็สอนทั้งตัวหนังสือและ
ตัวเลข พอถึงวัยที่ให้อาหารเสริม เธอก็ให้อินอาหารที่อุดมด้วยดีเอชเอ เวลา
ที่ยีเดโทชินอนหลับ เธอจะเปิดดนตรีคลาสสิกให้ฟังแทนเพลงกล่อมเด็ก

วิธีเลี้ยงลูกของออตสึโกะไม่เหมือนชาวบ้าน แต่เธอเชื่อว่าสมองของ ฮิเดโทชิจะรับรู้ได้ ฮิเดโทชิซึ่งได้รับยีนไอคิว 180 ก็เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว จนน่ามหัศจรรย์ตามที่เธอหวังไว้ หลังเกิดมาไม่ถึงปี เขาก็อ่านตัวอักษร ฮิรางานะและคาตากานะได้ อีกสามเดือนต่อมา ก็เข้าใจคำที่ออตสึโกะพูด แทบจะหมด ตอบคำถามต่างๆ ได้ถูกต้องจนไม่ยากเชื่อว่าเฟ็งจะอายุ หนึ่งขวบ

ช่วงนั้นฮิเดโทชิเริ่มเดินได้คล่องแล้ว อีกหกเดือนต่อมา เขาก็ใช้ คอมพิวเตอร์เปิดพจนานุกรมเรียนรู้ด้วยตัวเอง เวลาเจอตัวอักษรคันจิ ที่ไม่เข้าใจในวรรณกรรมบริสุทธิ์ที่เธออ่านให้ฟัง

ฮิเดโทชิสมเป็นเด็กที่ได้รับยีนของนักคณิตศาสตร์อัจฉริยะ เขา ชอบเรียนคำนวณเป็นพิเศษ พอสอนบวกเลขลบเลขก็เข้าใจได้ทันที ไม่ทันไรก็ทำโจทย์สำหรับเด็กนักเรียนชั้น ป.1 ได้ เธอตั้งใจว่าจะส่งฮิเดโทชิ เข้าสถานรับเลี้ยงเด็กช่วงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า ซึ่งเขาจะอายุครบสามขวบ แต่ตอนนั้นเขาก็คุณหารเลขได้คล่องแล้ว

ออตสึโกะวาดฝันอันยิ่งใหญ่ หวังจะให้ฮิเดโทชิเป็นนักคณิตศาสตร์ เจริญรอยตามพ่อ

ฮิเดโทชิมีสมองอัจฉริยะอย่างเห็นได้ชัด เขาเป็นเด็กสามขวบที่มีความสามารถเทียบเท่ากับนักเรียนชั้น ป.5 ป.6 ถึงกระนั้นออตสึโกะก็ยังไม่พอใจ เธอส่งให้ฮิเดโทชิไปเรียนกวดวิชาคณิตศาสตร์ รวมทั้งส่งเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ เพื่อให้เขาจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้

แน่นอนว่าพวกเขาเด็กๆ ในสถานรับเลี้ยงเด็กเดียวกันไม่มีใครเรียนทัน ฮิเดโทชิ แล้วก็ไม่มีเด็กคนไหนกล้าเข้าไปเล่นกับเขา แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจ

คุณครูต่างก็รู้สึกกลัวพัฒนาการทางด้านสมองของฮิเดโทชิ จึง ค่อนข้างเกรงอกเกรงใจเป็นพิเศษ แต่ออตสึโกะก็ไม่ได้ใส่ใจ เธอรู้สึกว่าการ ตัวเองเป็นผู้เหนือกว่า

แนะนำนักเขียน

ยามาตะ ยูซุเกะ

เกิด พ.ศ. 2524 ผลงานชื่อ *Real Onigokko* (เกมซ่อนหล่าเอาตาย) ซึ่งพิมพ์และจัดจำหน่ายเองเมื่อ พ.ศ. 2544 ได้เป็นเบสต์เซลเลอร์ จึงกลายเป็นที่จับตา หลังจากนั้นก็มีผลงานที่ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์และหนังสือการ์ตูนอีกหลายเรื่อง เช่น *Puzzle*, *Switch wo Otosutoki*, *Sonotoki made Sayonara* และ *Avatar* ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างล้นหลามจากนักอ่านวัยรุ่น ปัจจุบันยังคงมีผลงานที่สร้างกระแส เช่น *Na no Nai Shisha* และ *Oku no Oku no Mori no Oku, ni Iru* ออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

สุวีร์รัตน์ งามสง่าพงษ์

ชื่อเล่น แอ้

จบการศึกษาด้านอักษรศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกภาษาญี่ปุ่น ได้รับทุนไปเรียนหนังสือและใช้ชีวิตที่ประเทศญี่ปุ่นระหว่างศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลังจากจบปริญญาโททางด้านการบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล ยังคงทำงานในแวดวงภาษาญี่ปุ่น ทำงานสอนหนังสือและงานแปล ประสบการณ์จากการได้คลุกคลีกับคนญี่ปุ่น มีส่วนช่วยในการทำงานมากมาย โดยเฉพาะประสบการณ์เมื่อครั้งได้รับทุนไปอบรมด้านการสอนโดยตรงที่สถาบันอูระวะ จ.ไซตามะ ประสบการณ์ในคราวนั้นทำให้ได้เปิดโลกกว้างรู้จักเพื่อนๆ ต่างชาติที่หลงใหลในภาษาญี่ปุ่น เหมือนกันจากทั่วทุกมุมโลก ทำให้รู้จักประเทศญี่ปุ่นมากขึ้นและยังทำให้รักภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นเช่นกัน ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นอยู่ที่สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร ผลงานหนังสือที่ผ่านมา เช่น *ไม่ชอบประหยัด ไม่ถนัดตัวเลขก็วยได้, สันทนาญี่ปุ่นธุรกิจ ก้าวแรกสู่มืออาชีพ, Hi! Japan เล่ม 1-2 เป็นต้น*

หน้า 174-203 ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวอย่างทดลองอ่าน

สั่งเล่มจริง ได้จากเว็บไซต์

www.booktime.co.th

คลิก!!!

หรือไลน์ @booktime

คลิก!!!

เพราะอยากมีลูกเป็นอัจฉริยะ
มินางาวะ อตสึโกะ จึงใจจดจ่อไปร่วมการประชุม
'ซูเปอร์สเปิร์ม' และให้กำเนิดลูกชายชื่อว่า
อิเดโทชิ ซึ่งเจ้าของสเปิร์มคือนักคณิตศาสตร์

อิเดโทชิฉายแววอัจฉริยะตั้งแต่ยังเล็ก แต่หน้าตา
ค่อนข้างจะธรรมดา อตสึโกะดีใจแต่ยังอยากมีลูกอีกคน
โดยหวังว่าคราวนี้จะให้กำเนิด 'เพอร์เฟกต์เบบี'
จากนั้นเธอก็ได้ลูกชายอีกคนนามว่า คิริน
เจ้าของสเปิร์มคือนักวิทยาศาสตร์ที่เคยชนะรางวัลโนเบล
เด็กน้อยก็ฉายแววอัจฉริยะตั้งแต่ยังเล็กและหน้าตาดี
ดั่งที่แม่ฝันถึง แต่เหมือนพายุลึนความหวังพัดมาเยือน
เกิดปานที่เหมือนลายยี่ราฟขึ้นกลางหลังของคิริน
และการพัฒนาก็หยุดชะงักตั้งแต่ตอนนั้น
ทำให้ผู้เป็นแม่หมดความคาดหวังและไม่สนใจใยดี
เขาถูกรอกรับทอดทิ้ง เผชิญชีวิตที่ยากลำบาก
นอนในทรงสนุخمี้สี่ขาเป็นเพื่อน แต่ก็ไม่ทอดอ
ยหวังว่าสักวันเราจะได้อยู่ร่วมกัน

สายสัมพันธ์พี่น้อง แม้มองไม่เห็น
แต่สัมผัสได้จริง

นิยาย

ISBN 978-616-14-0309-6

SN 0025

9 786161 403096
www.booktime.co.th

329.-

@DaifukuPUB